

24-06-2021

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2118/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Lidije Rostaš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika specijaliste Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Skreting Italia SPA iz Italije, Mozzecane VR, Località Vignetto 17, kojeg zastupaju Ranko Pelicarić i Goran Smerdel, odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Ranko Pelicarić i Goran Smerdel, Zagreb, Gundulićeva 35, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Dalmatinska Marikultura – Dalmar d.o.o., Pakoštane, Obala kralja Petra Krešimira IV br. 64, koju zastupa Odvjetničko društvo Orešković, Vrtarić i partneri d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 80, radi predstečajne nagodbe, odlučujući o žalbi zainteresirane osobe protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: Usl-2631/17-18 od 8. veljače 2019., na sjednici vijeća održanoj 7. travnja 2021.

presudio je

I. Odbija se žalba zainteresirane osobe kao neosnovana i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: Usl-2631/17-18 od 8. veljače 2019.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova žalbenog postupka.

III. Nalaže se zainteresiranoj osobi Dalmatinska Marikultura-Dalmar d.o.o. da tužitelju nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 3.906,25 kn u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Točkom I. osporene presude poništeno je rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak od 1. kolovoza 2017. i rješenje Financijske agencije Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća od 18. studenoga 2016., točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku isplatiti trošak upravnog spora tužitelju u iznosu od 9.375,00 kn na ime troškova upravnog spora, a točkom III. odbijen je kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška spora u preostalom dijelu u iznosu od 625,00 kn te je točkom IV. odbijen kao neosnovan zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška spora u cijelosti.

2. Protiv navedene presude zainteresirana osoba je podnijela žalbu navodeći da je stav suda u odnosu na dopuštenost grupiranja vjerovnika te u odnosu na različitu ponudu namire potpuno pogrešan. Poziva se na odredbu članka 46.a Zakona o

financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“, broj: 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13. – dalje: ZFPPN). Smatra pogrešnim stav prvostupanjskog suda da je podjela vjerovnika u grupe isključivo propisana Zakonom u svrhu odlučivanja, glasovanja o planu. Smatra da je intencija Zakona bila istovrsno postupanje prema svim vjerovnicima, bez njihovog razvrstavanja u skupine, tada Zakon ne bi niti predvidio mogućnost podjele vjerovnika u skupine. Smatra da je podjela vjerovnika u grupe radi glasovanja samo djelomična intencija Zakona, a tome u prilog govori i činjenica kako se sukladno odredbi članka 63. stavka 2. ZFPPN-a plan financijskog restrukturiranja smatra prihvaćenim ako za njega glasuju vjerovnici čije tražbine prelaze polovinu vrijednosti utvrđenih tražbina za svaku grupu vjerovnika ili ako za njega glasuju vjerovnici čije tražbine prelaze 2/3 vrijednosti svih utvrđenih tražbina. Stoga smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Isto tako, smatra da prvostupanjski sud nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje te da je sud pogrešno utvrdio da je zainteresirana osoba podijelila vjerovnike u skupine arbitrarno i prema kriterijima koji nisu objektivno opravdani. Ističe da su vjerovnici podijeljeni u tri grupe kako to Zakon predviđa i to tijela javne uprave i trgovačka društva u većinskom državnom vlasništvu, financijski vjerovnici i ostali vjerovnici. Što se tiče daljnje podjele unutar grupa zainteresirana osoba vjerovnike je podijelila u odnosu na visinu njihovih tražbina, no, pri tome se zainteresirana osoba vodila činjenicom da se u konačnici svi vjerovnici izjednače. Smatra da je stav suda izražen u presudi suprotan odlukama Trgovačkog suda u Zagrebu. Poziva se na preslike rješenja Trgovačkog suda poslovni broj: Stpn-35/2015 od 25. veljače 2015. te presliku rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj: Stpn-195/15 od 26. veljače 2016. Stoga predlaže da se pobijana presuda poništi te da se odbije kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem prvostupanjskog i drugostupanjskog rješenja i da se naloži tužitelju da nadoknadi zainteresiranoj osobi troškove prvostupanjskog postupka u iznosu od 3.125,00 kn te troškove žalbenog postupka u iznosu od 8.906,25 kn.

3. Tužitelj u odgovoru na žalbu ističe da je netočno da je žalitelj predloženim načinom namirenja u konačnici izjednačio sve vjerovnike, pa niti približno, već je upravo suprotno neke vjerovnike doveo u potpuno neprikladno povoljniji položaj. Suprotno navodima iz žalbe, ističe da nije točno da ZFPPN dopušta razvrstavanje vjerovnika u skupine radi različite mjere namirenja njihovih tražbina te se to ne smije pomiješati sa razvrstavanjem u skupine radi glasovanja što je Zakonom predviđeno. Čak i kada bi Zakonom bilo dopušteno takvo razvrstavanje u skupine tada svakako ne bi bilo dopušteno da to bude arbitrarno, odnosno bez objektivnog razloga uvjetovanog njihovim položajem, te na način koji uzrokuje nejednak položaj nekih vjerovnika posebno onih sa manjinskim pravom glasa. Upravo je to, prema mišljenju tužitelja, žalitelj napravio svojom podjelom. Isto tako, smatra da je potpuno neprikladno pozivanje na zaključenje predstečajne nagodbe u predmetima gdje nisu izneseni takvi prigovori pa stoga naslovljeni sud nije niti imao mogućnosti odlučivati kao i pozivanje na odluke trgovačkog suda kao praksu, iako prema stavu trgovačkih i Visokog trgovačkog suda ti sudovi uopće nisu nadležni razmatrati predmetno pitanje, već je to isključivo nadležan upravni sud. Ističe da u točki IV. žalbe žalitelj paušalno navodi kako je podjela vjerovnika vođena namjerom da se oni u konačnici izjednače u svom položaju te kako je to i postignuto neodređeno spominjući da je kod nekih vjerovnika manji otpis duga poravnat povoljnijom dinamikom plaćanja. Smatra da je indikativno da su žalbeni navodi potpuno paušalni te u cijelosti ignoriraju osvrnuti se

na konkretne navode o predmetnoj predstečajnoj nagodbi i planu u kojem se jasno uputilo na nejednakost određenih skupina vjerovnika po svim kriterijima, uključujući otpis duga i kamatnu stopu i dinamiku plaćanja. Prvi i dostatni primjer je vjerovnik jednog vjerovnika (koji nema razlučno pravo) za kojeg je formirana „posebna“ skupina u kojoj on čini jednog člana, koja skupina (ili točnije taj vjerovnik) se ne odriče apsolutno ničega, već se namiruje: „...da će se utvrđena tražbina namiriti u punom iznosu pojedinačnih neplaćenih rata osnovnog dužnika kredita sukladno ugovorenom otplatnom planu predmetnog kredita“. Potpuno je nejasno o kakvoj se jednakosti vjerovnika radi kada jedan vjerovnik dobiva apsolutno sve što bi dobio da nije došlo do predstečaja, dok se drugi odriču i do 70% svojih tražbina. Indikativno je također, prema mišljenju tužitelja, da se usprkos opetovanom isticanju ove neravnopravnosti žalitelj niti jednom tijekom postupka nije upustio u raspravu o tom pitanju. U odgovoru na žalbu tužitelj ilustrira usporedni prikaz nekih kategorija vjerovnika koji su po žalitelju „u konačnosti izjednačenog“ položaja. Smatra da se o nikakvom izjednačenju ne može govoriti kada se uspoređuje „manjinske vjerovnike“ sa „većinskim“ (ukupno preko 2/3 tražbina dovoljno da izglasaju predstečajnu nagodbu neovisno o glasovnim skupinama). „Manjinski“ se odriču 50, 60 ili 70% tražbina, dok se „većinski“ ne odriču niti dijela tražbina. Kako je nesporno da je takva predstečajna nagodba nezakonita jer je u potpunosti suprotna načelu jednakog tretmana vjerovnika na štetu manjinskih vjerovnika pa stoga i protivna osnovnim načelima ZFPPN-a, predlaže odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu te naložiti zainteresiranoj osobi plaćanje troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 3.906,25 kn.

4. Žalba nije osnovana.

5. Iz spisa predmeta proizlazi da je u postupku predstečajne nagodbe nad zainteresiranom osobom Dalmatinska Marikultura – Dalmar d.o.o. dana 18. studenoga 2016. održano ročište za glasovanje o izmijenjenom planu financijskog restrukturiranja dužnika objavljenom na web-u 4. srpnja 2016. Nesporno je među strankama da su za prihvaćanje plana financijskog restrukturiranja glasovali vjerovnici čije tražbine prelaze 2/3 vrijednosti svih utvrđenih tražbina sukladno članku 63. stavku 2. ZFPPN-a. Međutim, prema ocjeni prvostupanjskog suda točkom 4. plana zainteresirana osoba je arbitrarno podijelila vjerovnike na grupe i podskupine prema kriterijima koji nisu objektivno opravdani niti utemeljeni na objektivnim i relevantnim karakteristikama tražbina vjerovnika. Planom su vjerovnici podijeljeni u tri skupine i to 1. tijela javne uprave i trgovačka društva u većinskom državnom vlasništvu, 2. financijski vjerovnici, 3. ostali vjerovnici. Međutim, nadalje, za svaku od skupina predviđa se različito namirenje premda razvrstavanje unutar grupa nije provedeno prema objektivnim kriterijima niti je predviđeno ZFPPN-om. U postupku je utvrđeno kako je zainteresirana osoba protivno odredbama ZFPPN-a razvrstala vjerovnike u grupe i skupine prema kriterijima koji se ne tiču karakteristika same tražbine, zainteresirana osoba nije postupila jednako prema svim vjerovnicima te je poduzetim radnjama vjerovnike dovela u različiti položaj, što je suprotno članku 22. ZFPPN-a. Naime, člankom 22. ZFPPN-a bilo je propisano da je u postupku predstečajne nagodbe dužnik dužan jednako postupati prema svim vjerovnicima istog položaja i ne poduzimati radnje koje bi za posljedicu imale dovođenje vjerovnika u nejednak položaj. U postupku je također utvrđeno da nacrt predstečajne nagodbe ne sadrži sve elemente, konkretno, način namirenja svakog vjerovnika u jednakom pravnom položaju u odnosu na ostale, što je protivno članku 46.a ZFPPN-a.

6. Prema ocjeni ovoga Suda, prvostupanjski sud je raspravio sve tvrdnje na kojima stranke temelje svoje zahtjeve i prigovore te na osnovi svih izvedenih dokaza i njihovom ocjenom utvrdio činjenice odlučne za prosudbu osnovanosti tužbenog zahtjeva.

7. Na tako utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo.

8. Što se tiče pozivanja tužitelja u žalbi na presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: Stpn-2962/16 i Stpn-35/2015 treba istaći da trgovački sudovi u postupku sklapanja predstečajne nagodbe nisu niti bili ovlašteni razmatrati prigovore odnosno zakonitost provođenja postupka i sadržaja predstečajne nagodbe.

9. Kako je utvrđeno da ne postoje razlozi zbog kojih zainteresirana osoba pobija prvostupanjsku presudu kao ni razlozi na koje Visoki upravni sud pazi po službenoj dužnosti (članak 73. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS), na temelju odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a, žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

10. Odluka o troškovima postupka (točka II i III izreke presude) temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/2015.). Tužitelju je dosuđen trošak za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 3.906,25 kn, a s obzirom da je žalba zainteresirane osobe odbijena, odbijen je njen zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

U Zagrebu 7. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš, v.r.

Za točnost otpredak - ovlašteni službenik

Tanja Nemčić